

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษานี้เป็นศึกษาเชิงปฏิบัติการ (operational study) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกเพื่อป้องกันการพลัดตกหกล้มในผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก ตึกผู้ป่วยพิเศษออร์โธปิดิกส์ โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่ 1) ผู้ป่วย เป็นผู้สูงอายุที่มีอายุตั้งแต่ 60 ปี ขึ้นไป ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นผู้ป่วยที่มีพยาธิสภาพการหักของกระดูกสะโพกหัก และเข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยพิเศษ ออร์โธปิดิกส์โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ จำนวน 30 คนและ 2) ทีมผู้ดูแลที่เป็นบุคลากรที่ปฏิบัติงานหอผู้ป่วยพิเศษออร์โธปิดิกส์โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ประกอบด้วย พยาบาล จำนวน 11 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการศึกษาประกอบด้วย แนวปฏิบัติทางคลินิกเพื่อป้องกันการพลัดตกหกล้ม ที่ผู้ศึกษาและทีมผู้ดูแลนำแนวปฏิบัติทางคลินิกเพื่อป้องกันการลื่นล้ม ตกเตียงของบุปผา จันทรจรัส (2548) นำมาปรับปรุงใช้เพื่อดูแลผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก และใช้กระบวนการ PDSA มาเป็นแนวทางการนำหลักฐานเชิงประจักษ์และแนวปฏิบัติไปใช้ในคลินิกของสาขาวิชาทางการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติ (National Health and Medical Research Council [NHMRC], 2000) โดยให้ทีมผู้ดูแลของหอผู้ป่วยมีส่วนร่วมในการให้ความเห็น เพื่อให้มีความเหมาะสม และมีความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติ จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ท่านตรวจสอบด้านเนื้อหา หลังจากนั้นผู้ศึกษานำข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ นำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำมาใช้จริง

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย 1) แบบประเมินความเสี่ยงต่อการเกิดการพลัดตกหกล้มในผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก 2) แบบประเมินความพึงพอใจของทีมผู้ดูแล และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก ผู้ศึกษาเป็นผู้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง โดยนำเครื่องมือไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ข้อมูลที่ได้วิเคราะห์โดยใช้คอมพิวเตอร์ โดยข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนาโดยใช้ค่าความถี่ และร้อยละ ข้อมูลที่ได้นำมาทดสอบการกระจายของคะแนน

พบว่า เป็นโค้งปกติแล้วจึงนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติบรรยาย ส่วนข้อมูลเปรียบเทียบ การเกิดการพลัดตกหกล้มในผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหักก่อนและหลังการใช้แนวปฏิบัติ ทางคลินิกข้อมูลที่ได้นำมาทดสอบวิเคราะห์ด้วยสถิติทดสอบฟิชเชอร์ (Fisher's exact probability test) ข้อมูลความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ดูแล ต่อการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกป้องกันการเกิด การพลัดตกหกล้มในผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก วิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนาโดยใช้ ค่าความถี่ และร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า

1. หลังการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกป้องกันการเกิดการพลัดตกหกล้มในผู้สูงอายุที่มี ภาวะกระดูกสะโพกหักมีอุบัติการณ์การพลัดตกหกล้มลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$)
2. ทีมผู้ดูแลมีความพึงพอใจต่อการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกป้องกันการเกิดการพลัด ตกหกล้มในผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 91
3. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหักมีความพึงพอใจต่อการใช้ แนวปฏิบัติทางคลินิก ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 97

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. การรวบรวมข้อมูลในการปฏิบัติทางคลินิกเพื่อป้องกันการพลัดตกหกล้มโดย พยาบาลในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการสังเกตการปฏิบัติ นอกจากนี้ยังเกิดการเปลี่ยนแปลงทางการ บริหารเนื่องจากนโยบายของโรงพยาบาล จึงอาจทำให้เกิดการปฏิบัติที่ผิดธรรมชาติ (Hawthorne effect) ได้
2. การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการการใช้แนวปฏิบัติ ทางคลินิก โดยไม่มีกลุ่มควบคุมเปรียบเทียบ และไม่ได้สุ่มทดลอง จึงอาจไม่สามารถคุมตัวแปร แทรกซ้อนซึ่งอาจมีผลต่อการวิจัยนี้ได้ เช่น การได้รับความรู้เพิ่มเติมโดยวิธีการอื่นๆ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ด้านการบริหาร

1.1 โรงพยาบาลต่างๆ ควรดำเนินการส่งเสริมการปฏิบัติตามหลักฐานเชิงประจักษ์ในการแนวทางการปฏิบัติทางคลินิกในการป้องกันการพลัดตกหกล้มของผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก แก่พยาบาลโดยใช้หลายวิธีร่วมกัน ได้แก่ การอบรมให้ความรู้พร้อมทั้งแจกคู่มือการปฏิบัติ การติดโปสเตอร์เตือน การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการสนับสนุนอุปกรณ์ในการป้องกันการป้องกันการพลัดตกหกล้มของผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก ทั้งนี้ควรมีการกระตุ้นและส่งเสริมการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะทำให้พยาบาลมีความรู้และปฏิบัติตามการป้องกันการป้องกันการพลัดตกหกล้มของผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก ที่ถูกต้องอย่างยั่งยืน ซึ่งจะนำไปสู่การลดอุบัติการณ์การป้องกันการพลัดตกหกล้มของผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก ลงได้

1.2 โรงพยาบาลต่างๆ ควรมีนโยบายจัดกิจกรรม การส่งเสริม ปรับปรุงโครงสร้างทางกายภาพสภาพแวดล้อมในโรงพยาบาล และอุปกรณ์ให้การสนับสนุนการป้องกันการพลัดตกหกล้มของผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก ได้แก่ ป้ายสัญลักษณ์ ปากกาสี สติ๊กเกอร์ (stricker) เป็นต้น ซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้พยาบาลปฏิบัติตามการป้องกันการพลัดตกหกล้มของผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก

1.3 โรงพยาบาลควรมีการประเมินความรู้และจัดอบรมการป้องกันการพลัดตกหกล้มของผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก แก่บุคลากรเป็นระยะๆ พร้อมทั้งปฐมนิเทศแก่บุคลากรใหม่ทุกคนร่วมกับการแจกคู่มือการปฏิบัติ เพื่อให้บุคลากรมีการป้องกันการพลัดตกหกล้มของผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก เป็น ไปในแนวทางเดียวกัน

2. ด้านการปฏิบัติ

2.1 ควรส่งเสริมให้พยาบาลปฏิบัติตามการพยาบาล โดยใช้แนวปฏิบัติทางคลินิก เพราะเป็นการปฏิบัติที่เป็นระบบ และอาศัยการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่าย

2.2 ควรมีการประเมินผลการปฏิบัติตามการป้องกันการพลัดตกหกล้มของผู้สูงอายุที่มีภาวะกระดูกสะโพกหัก ของพยาบาลเป็นระยะๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นการกระตุ้นการปฏิบัติและช่วยให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติ และหาแนวทางแก้ไขปัญหาคต่อไป

3. ด้านการวิจัย

ควรศึกษาและทบทวนหลักฐานเชิงประจักษ์ (evidence) ใหม่ๆ เพิ่มเติมอยู่เสมอ และนำมาพัฒนาแนวปฏิบัติทางคลินิกเพื่อป้องกันการพลัดตกหกล้มในผู้สูงอายุที่มีภาวะเสี่ยง ให้มีความทันสมัยและเหมาะสม มีประสิทธิภาพสูงสุดกับผู้สูงอายุที่ดูแล รวมทั้งเผยแพร่องค์ความรู้ และถ่ายทอดประสบการณ์ที่ได้มาให้แก่ผู้ที่สนใจอย่างสม่ำเสมอ